

[Udenrigsministeren.]

nogle af de spørgsmål, der står på dagsordenen under De Forenede Nationers 5. plenarforsamling.

Om den danske regerings stilling til spørgsmålet om Kinas repræsentation i De Forenede Nationer er det i og for sig tilstrækkeligt at henvise til de udtalelser, jeg den 25. maj 1950 fremsatte i det høje ting.

Som nogle ærede medlemmer måske vil erindre, udtalte jeg dengang, at Danmark i januar 1950 havde anerkendt den kinesiske folkerepublikks centralregering de jure, havde optaget diplomatisk forbindelse med denne regering og afbrudt forbindelsen med Formosaregeringen. Endvidere udtalte jeg, at regeringen med glæde ville hilse en løsning af spørgsmålet om Kinas repræsentation i De Forenede Nationer, og at regeringen var af den opfattelse, at centralregeringen i Peking med rette kan gøre krav på at repræsentere Kina i De Forenede Nationer, hvorfor regeringen ville stemme for og virke for en sådan løsning indenfor de organer, i hvilke Danmark er repræsenteret. Dette er fremdeles den danske regerings standpunkt.

I overensstemmelse hermed har de danske delegationer på møder indenfor De Forenede Nationer og de internationale organisationer, der er knyttet til dem, når spørgsmålet siden da har været fremme, på Danmarks vegne afgivet deres stemme for at anerkende Pekingregeringens repræsentanter som repræsentanter for Kina i de pågældende organisationer.

I denne forbindelse vil jeg gerne nævne, at Sovjetunionen under det økonomiske og sociale råds møde forleden dag har fremsat forslag om, at Formosaregeringen skulle udelukkes fra at deltage i rådets arbejde. Desuden stillede Sovjetunionen forslag om, at Pekingregeringen skulle indbydes til at deltage i rådets arbejde.

Den danske delegerede stemte for det første forslag, som imidlertid blev forkastet. Den danske delegerede fandt derimod at burde afholde sig fra at stemme for det andet forslag udfra den betragtning, at Kina er valgt til rådet og således ikke behøver nogen indbydelse. Så snart Formosaregeringen er udelukket fra rådet, kan Pekingregeringen efter dansk opfattelse sende repræsentanter til rådet uden at behøve nogen særlig indbydelse. På den anden side er der kun een plads, og så længe Formosaregeringen ikke er udelukket fra at beklæde den, er det ikke muligt for andre at indtage den.

Den danske regering mener vedblivende, at Pekingregeringen som den regering, der

har magten over praktisk talt hele det kinesiske rige, hvor omtrent en femtedel af hele jordens befolkning bor, alene er berettiget til at repræsentere Kina i De Forenede Nationer og andre internationale organisationer. Og det er regeringens opfattelse, at man ved at anerkende dette og inddrage Pekingregeringen i det mellemfolkelige samarbejde tager et væsentligt skridt henimod en afspænding i verdenssituationen.

Den amerikanske regering har som bekendt hidtil ikke sluttet sig til denne opfattelse. Jeg må derfor overlade til det ærede medlem hr. Aksel Larsen at fundere over, hvorledes det da går til, at det såkaldte ekspeditionskontor for State Department på Christiansborg desuagtet har kunnet tage det standpunkt, vi har taget, ja, endog har kunnet optage diplomatisk forbindelse med Pekingregeringen.

Den danske gesandt i Kina, minister Alexis Mørch, er allerede for nogen tid siden blevet vel modtaget i Peking, og den nye kinesiske gesandt i Danmark, general Keng Piao, har forleden på Fredensborg overrakt kongen sine akkreditiver. Under sit tiltrædelsesbesøg i udenrigsministeriet dagen før sagde gesandten mig, at hans bestræbelse ville være at udvikle det venskabelige forhold mellem Danmark og Kina, hvortil jeg svarede, at han hertil kunne regne med udenrigsministeriets bistand, idet dette ligeledes er den danske regerings formål og ønske.

Det er naturligt for mig, når jeg i dag skal give det høje ting en redegørelse for Danmarks udenrigspolitiske stilling, at omtale Koreakonflikten.

Det angreb, som Nordkorea den 25. juni 1950 begyndte mod Sydkorea, indeholdt en alvorlig trusel mod verdensfreden. Der var desuden tale om et angreb rettet mod en regering, der af De Forenede Nationer var anerkendt som den eneste lovlige i Korea.

De Forenede Nationers første reaktion var vedtagelsen af en resolution i sikkerhedsrådet, der opfordrede Nordkorea til at standse det væbnede angreb, som var et brud på freden, og til at trække sine styrker tilbage til den 38. breddegrad. Sikkerhedsrådet opfordrede samtidig De Forenede Nationers medlemsstater til at yde deres bistand til at gennemføre resolutionen, og De Forenede Nationers Koreakommission blev bl. a. anmodet om at overvåge troppernes tilbagetrækning.

De nordkoreanske myndigheder fulgte ikke opfordringen. Koreakommissionen måtte indberette, at fjendtlighederne ikke blev